

ויאמר 100 במשנה

פרשת "פי תבוא". ט"ז אלול ה'תש"פ. עלון חגיגי.

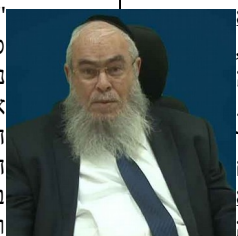
מאמר על פרשת השבוע:

"יצו ה' אתך את הברכה באסמיך ובכל משלח ידך..." (דברים כ"ח ח')

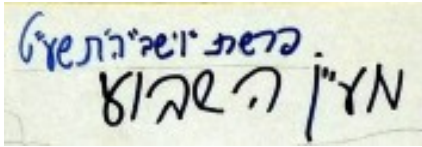
באחת ממדינות ארצות הברית חי לו גביר, נדבן ידוע, שלא היה משיב את פני איש ריקם. ברם, כנהוג אצל גבירים שכאלו, אין נותנים לכולם אלא סכום שאינו גבוה במיוחד. עשרות נצרכים מתדפקים מידי יום על דלת המשרד, והנדיב מעניק לכולם שטרות כמנין ח"י דולר... גם אחד מראשי הישיבות שקבל את כתובתו של אותו נדיב, המתין מעבר לדלת לשכתו. תקוה קלושה נצוצה בו, שמא יעניק לו הגביר מתת מרובה יותר. וראה זה פלא! כשנכנס ראש הישיבה, אחז הגביר בידו את 18 הדולרים על מנת לתתם לו, אולם אך פתח ראש הישיבה בדבריו, והחל לומר כי הוא עומד בראשות ישיבה גדולה בארץ הקודש – נפערו עיניו של הגביר בחיבה ובערנות. הוא הניח מידי את הדולרים, והחל מתעניין בגודלה של הישיבה, במנין הבחורים החובשים את ספסליה ובמסכתות הנלמדות בין כחליה. לכשבא על סיפוקו, רשם המחאה על סכום גבוה, הניחה בחום בידו של ראש הישיבה ונפרד ממנו לשלום. ראש הישיבה עשה את דרכו החוצה, כשליבו נותן שבח והודיה לה', ושנה לאחר מכן, כאשר ערך שוב את מסע המגבית בארצות הברית, סר בשנית אל מעונו של הגביר. גם עתה קוה שהגביר יבדילנו לטובה משאר הנצרכים והגבאים, ויתרום סכום מכובד. ואכן, גם באותה פעם חזר המחזה על עצמו. הגביר אמנם לא זכר את ראש הישיבה מן השנה שעברה, אולם הוא התעניין שוב בפרטי הישיבה ורשם בשנית סך גבוה במיוחד. כך חזר הדבר ונשנה גם בשנה השלישית, וראש הישיבה חש שאינו יכול להתאפק יותר. "יאמר לי כבודי", שח בנועם, "הלא הוא מעניק לכל מטרה וענין סכום של ח"י דולרים, מדוע אפוא זכיתי אני להבדל לטובה ולקבל סכום עצום מידי שנה לישיבה שאני עומד בראשה?". וכה השיבו הגביר, בהפליגו עשרות שנים לאחור, אל מחוזות ילדותו: "נער הייתי, ואת אבי לא הכרתי מעודי, כי בעודי ילד קטן – הסתלק לבית עולמו. נותרנו שנינו, אמי ואני, בודדים וגלמודים ילדחה נדחת בפלך וילנא. כך חלפו ימים ושנים, ובהגיעי לגיל שלוש עשרה – שלחתיני אמי אל הישיבה בוילנא. היא התגברה על הרגשות הרחימאים שבקרבה, ובגרון חנוק מבכי נפרדה ממני. הגעתי לוילנא והתיישבתי בבית המדרש, בודד וגלמוד, מבויש, ותחת שחיי אחוזה גמרא גדולה ובלויה, גמרתו של אבי ז"ל. ישבתי ולמדתי שעה, שעתיים ושלוש, והרעב החל להציק לי. את מעט הצידה ששלחה אמי עמי – כליתי בעודי בדרך, ובטני הציקה לי. השמש כבר שקעה, לא נותרה בידי בררה. פניתי לאחד היושבים בשאלה, כשפני סמוקות מבושה: "היכן אוכלים הבחורים?", והלה השיבני בקורטוב תמיהה: "מה, אתה לא יודע? אוכלים טעג!". עד מהרה התברר לי, כי הישיבה אינה מעמידה חדר אוכל לרשות הבחורים, בעלי הבתים שבוילנא מנדבים מפת לחמם על מנת להאכיל את בחורי הישיבה – והבחורים אוכלים טעג, כלומר ימים. כל יום – בבית אחר! נגשתי אל האחראי על שיבוך הבחורים בבתיים של אנשי וילנא, והצגתי את עצמי, ממתין בסבלנות לשמוע היכן אסעד עולה. "האחראי העיף מבט בפנקסו והמהם: "רק כתובת אחת נותרה פנויה הערב, מדובר באשה אלמנה עניה מרודה, המתגוררת בסמוך לבית המדרש, ולה ששה יתומים. שמחה היא להאכיל ולהשקות בחור ישיבה, אך את זאת אבקש ממך", וכאן הונמך קולו, "אל תהיך לבקש תוספת אוכל וכדומה! עליך לדעת כי כל פירוד אוכל שיכנס לפיך – יחסר מפיו של אחד היתומים האומללים.

100

בתאבון!". פטרני לשלום. "באותה שעה רציתי לקום ולברוח חזרה הביתה! גם כך לא הייתי תלמיד מבריק במיוחד, ודברי הגמרא מעולם לא חדרו למוחי בבת אחת. גם כך הייתי מלא וגדוש בנגעונים הביתה, אל אמא הבודדה, וכאשר הבנתי שאפילו ארוחה מסודרת לא אוכל למצוא בין כותלי הישיבה – כשל כוח סבל. הרגשתי כי כל הקשיים שבעולם נערמים אל מולי בבת אחת, וכי איני יכול עוד. הרהרתי בעצב במצבי העגום, ולבסוף החלטתי, כי אמנם אסעד הערב בביתה של האלמנה, אולם רק הערב! מחר כבר לא אהיה כאן! מחר כבר אעלה אל הרכבת ואשוב הביתה אל אמא האהובה... הדרך לביתה של האלמנה האומללה ארכה לי כמחצית השעה – למרות שרק כמה עשרות צעדים הפרידו בין בית המדרש לבית האלמנה. הלכתי ושבתי חזרה על עקבותי, הלכתי וחזרתי, ולא מסוגל הייתי להכנס אל הבית פנימה ולהתישב אל השולחן. הלא אני עצמי – יתום הייתי מעודי, ואת הרעב ממנו סובל יתום הכרתי מקרוב ממש... כיצד יכול הייתי לפסוע בשלוה ולסעוד מפיתם של יתומים?! אלא מאי? בסופו של דבר הכריעני הרעב, והקשתי חלושות על הדלת הרעועה. "הדלת נפתחה לרווחה, ובעדה הציצו שישה ראשים, שישה יתומים, עיניהם בוערות ופניהם מאירות... "מי בא אלינו?" נשמע קולה של האלמנה בחודה, והיתומים השיבו בעליצות כמקהלת הלויים: "דער תלמיד חוכם, דער תלמיד חוכם!" "נו נו תכנס כבר, תלמיד חוכם!" דחקו בי הזאטוטים, וידיהם הקטנות משכו אותי פנימה. אח, אילולי היו אוחים בי – כי אז הייתי נמלט על נפשי ללעומת שבאתי, נוכח המחזה המחריד שנגלה לעיני. על השולחן הרעוע עמדו שבע צלחות, על שש מהן מונחות מנות אוכל, והשביעית – ריקה... וטרם הספקתי להתבונן כה וכה, נשמע קולה של האלמנה: "קינדערלאך, של מי הצלחת הריקה?", והללו משיבים במקלה: "של התלמיד חוכם!". וטרם הבנתי מה אמור "תלמיד חוכם" בן שלוש עשרה על צלחת ריקה – כבר הושיבני הללו אל השולחן. והאם קינדערלאך, מה עלינו לעשות?". ואז, כמו לפי אות מוסכם מראש – הרפו ממני ששת היתומים, וכל אחד אחז בצלחתו והעביר חלק ממנתו אל צלחתי. הגביר בכה כתינוק. "המבין אתה מה פירוש הדבר? שישה יתומים רעבים מעבירים בחודה בלתי נתפסת אוכל – מצלחתם לצלחתו של "תלמיד חוכם". אך בכך לא תם המחזה. הקטנטנים הללו סובבו את כסאי ולא הניחו לי, עד שלא ראוני אוכל לשובע נפשי. "תלמיד חוכם, מהמלפפון שלי עוד לא אכלתי!", תבע אחד, "ומה עם הקציצה שלי, תלמיד חוכם?". החזיק אחריו השני, וכן על זו הדרך. ולא נתקררה דעתם עד ששבעתי מכל המטעמים שהערימו על צלחתי. עד שלא ראה כל אחד מהם בעיניו, כי אכלתי ממנת חלקו – לא נרגעו היתומים העניים ולא התישבו לאכול אף הם. ולאחר ששבעתי וברכתי, ואף הודיתי בכל לבי לאלמנה טובת הלב ולילדיה הנעמים, פנתה האם לילדיה ואמרה: "נו, קינדערלאך, התלמיד חוכם רוצה ללכת, מה תבקשו ממנו?". הגביר הניח ידו על לבו ועיניו טרם יבשו. "אני מבטיחך" שח באוזני היושב מולו, "באותם רגעים מוכן הייתי למלא כל בקשה שבעולם! כריתי אחוזי לשמוע מה יבקשו היתומים העניים טהורי הלב וטובי העין, והילדים הטהורים בקשו כך: "תלמיד חוכם, תברך אותנו שנוכה לגדול בתורה!". קולו של הגביר השתרבב וכתפיו רטטו בככי בלתי נשלט. "שנוכה לגדול בתורה" חזר בקול מלא ערגה על אותה בקשת נצח מופלאה שנשאה באוזני לפני עשורים רבים – ומאז היא מצלצלת במוחו ובלבו... לבסוף נרגע, מחה דמעותיו, העלה בת

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 15.
 ענינת אסתר וחג הפורים. י"ג-י"ד-ט"ו אדר ב' ה'תשע"ט. עלון מספר 20.
 עלון פורים ה'תשע"ט, ט, 15 (2).
 עלון פורים ה'תשע"ט, ט, 20 (2).

עלון וישב ה'תשע"ט, ט, 1 (1).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 30.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 25.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 33.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 25.
 עלון בחקתי ה'תשע"ט, ט, 30 (2).
 עלון פסח ה'תשע"ט, ט, 25 (4).
 עלון שבועות ה'תשע"ט, ט, 33 (4).
 עלון פסח ה'תשע"ט, ט, 25 (4).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 43.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 40.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 49.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 40.
 עלון ט' באב ה'תשע"ט, ט, 43 (2).
 עלון מטות ה'תשע"ט, ט, 40 (2).
 עלון כי תבוא ה'תשע"ט, ט, 49 (2).
 עלון מטות ה'תשע"ט, ט, 40 (2).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 53.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 51.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 60.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 51.
 עלון סוכות ה'תש"פ, פ, 53 (6).
 עלון ראש השנה ה'תש"פ, פ, 51 (4).
 עלון ויצא ה'תש"פ, פ, 60 (2).
 עלון ראש השנה ה'תש"פ, פ, 51 (4).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 74.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 70.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 67.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 63.
 עלון פורים ה'תש"פ, פ, 74 (4).
 עלון יתרו ה'תש"פ, פ, 70 (2).
 עלון וארא ה'תש"פ, פ, 67 (2).
 עלון חנוכה ה'תש"פ, פ, 63 (8).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 86.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 85.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 80.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 79.
 עלון שבועות ה'תש"פ, פ, 86 (8).
 עלון במדבר ה'תש"פ, פ, 85 (2).
 עלון שמיני ה'תש"פ, פ, 80 (2).
 עלון פסח ה'תש"פ, פ, 79 (8).

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 96.
 פרשת 'תצוה'. ו"א אדר א' ה'תשע"ט. עלון מספר 90.
 עלון עם חוק מרתק לבין חומסים!
 בין חומסים. חודש מנחם אב ה'תש"פ. עלון מספר 96.
 עלון חקת ה'תש"פ, פ, 90 (2).
 עלון בין חומסים ה'תש"פ, פ, 96 (2).

שאלו הגיסים זה את זה, שוב ושוב. "איך יצאנו בחיים מתאונה כה קשה, איך נצלנו? כמה אנו חייבים להודות לבורא עולם, שהציל את חיינו!". הם המשיכו לעסוק בדברי שבח והודאה, כשלתע קרא ר' פינחס: "הרי בשביל מה נסענו? כדי לבקש לזכות בילדים. ולשם מה אנו זקוקים לילדים? כדי לגדלם ולחנכם בדרך התורה, כדי שידעו ויכירו שיש בורא לעולם, שיש מנהיג לבירה, וידו לו על חסדו הטוב ומתנותיו שהוא מעניק לנו... וכי אנחנו מודעים מספיק לחסד הגדול שבורא עולם גומל עמנו יום יום? היום - קל לנו להודות, כי נצלנו ממתה מוחשית. אך האם אנו זוכרים להודות לו מדי יום על חסדיו הטובים האחרים? על כך הנשענים לנו חיים, שיש לנו משפחה מאוחדת? האם זכרנו להודות על הנסיון הכה קשה של המתנה לילדים, שאיננו יודעים מה עומד מאחוריה? הרי על כל נשימה ונשימה - עלינו להודות ולשבח, למי שנרתן לנו את הכוחות והיכולות, הכשרונות והמאבקים, כל מה שיש לנו. עלינו להודות שהוא מעניק לנו כוחות להתמודד עם הנסיון, עלינו להודות על כך שאנו יכולים לנסוע ולשפוך שיח לפניו... הבה נקבל על עצמנו

כוחות ההצלה. "מי יודע אם נשאר משהו בחיים או משהו מהרכב", אמרו הנהגים. "ראיתם את הרכב עף? ראיתם איך התרסק בואדי? אוי ואבוי, מהרכב לא נותר זכר, והוא היה עמוס נוסעים, השם ישמרו!". לילות הסידנות החרידו את האויר, אל המקום הגיעו כוחות גדולים של חילוץ והצלה. לנגד עיניהם הנדהמות, קמו ששת הנוסעים אחד אחרי השני, התנערו מהאבק שדבק בהם, ופשוט - התרוממו על רגליהם, בריאים ושלמים! כוחות ההצלה לא נשאר מה לעשות חוץ מלתת להם לשחות מים קרים לנפשות עייפות, ולסייע להם לעלות חזרה לדרך המלך, תוך התמודדות עם מכות וחבלות קלות בלבד. אחד מהם שבר את רגלו - אך זו היתה הפגיעה החמורה ביותר, מתאונה שכללה התעופפות לואדי, התהפכות וריסוק טוטאלי של הרכב. כל ששת הנוסעים פונו כמוזב לבית החולים, לצורך בדיקות מקיפות שיודאו כי לא ניזוקו באופן משמעותי. בחדר המיון, שבר ר' פינחס, אחד מהנוסעים, את שתיתק ההלם, כשקרא בקול: "הודו להשם כי טוב כי לעולם חסדו! השם נפשנו בחיים ולא נתן למוט רגלנו!". "במה זכינו לזכה נס פלאי?" -

להודות לו, במילים שלנו, מעומק הלב!". הגיסים שמעו את שיחתו של ר' פינחס, ומיד הבינו כי מאת השם היתה זאת, לזכות אותם במבט חיובי ומודה על החיים, למרות – ואולי בגלל – הנסיון בו הם שרויים. מיד קבלו על עצמם, כי מדי יום יכוננו היטב באמירת עלינו לשבח, ואחר כך יסיפו כמה מילים מעומק הלב, להודות לבורא עולם על חסדיו הטובים, תוך ציון נקודת חסד השם מסוימת שהבחינו בה. היום בו קבלו על עצמם הגיסים את קבלת ההודאה, היה ראש חודש ניסן. כשחזרו לעצמם, שבו לארצות הברית לחוג את חג הפסח במחיצת בני המשפחה. הסיפור הוסיף לחיות בתוכם, בשל העובדה כי מדי יום נעמדו – כל אחד ואחת בכל מקום שהיו – והודו לה' במילים נרגשות על חסדו הטוב, בציינם מדי יום עובדה מרגשת אחרת, חסד נוסף שרק היום שמו אליו... במשך הסיפור נראה כמו לקוח מהאגדות, אך הוא עובדה חיה וקיימת, תרתי משמע: כב' בטבת בשנה שלאחר מכן, זכה ר' פינחס להפקד בן. לאושרו לא היה גבול בשעה ששמע את בנו הזעיר בוכה את בכיו הראשון, ממלא את החלל בככי המשמח בעולם... לא חלפו אלא שלושה ימים, וגיס אחר זכה להפקד, הפעם בבת. שמחתו של הגיס הרקיעה שחקים, הוא אחז בבתו הקטנטנה ולטף אותה כמו יהלום יקר ערך, והרבה יותר... ר' פינחס עוד היה בכית החולים עם רעייתו שילדה שלושה ימים קודם לכן, ולחיצת הידיים ביניהם היתה מרגשת ומאושרת במיוחד... וגם הגיס השלישי זכה, חמישה ימים אחר כך. בעיצומו של צום עשרה בטבת, נולד בן חמוד וקטן לגיס השלישי. הוא שסגר את שלישיית ילדי ההודאה, שעצם קיומם וחיותם – מלמד חוּעק, קורא ומאיר: כשיהודי זוכה להודות לה' על חסדו הטוב – בורא עולם פותח לו את השערים, מיטיב עמו בחזרה. רבים מהניסיונות העוברים עליו, תפקידם ומטרתם לגרום לנו לשאת עיניים מודות ומוקירות תודה לשמים, להעריך את חסד הבורא עד הנה, כדי לפתוח לנו שערים לחסדים נוספים ולהשפעות נוספות וברוכות משמים... אנו בשערי שנה חדשה, ולבנו מלא בבקשות ותחינות לשנה טובה ומאושרת, שופעת ומוצלחת. רגע לפני שנבקש, הבה נעשה רשימה של מתנות חנים שקיבלנו בשנה החולפת מאוצרו הטוב של אבא שבשמים, ונודה לו מקרב לב עליהן. ככל שנודה יותר על העבר נוכח כי תפילותינו על העתיד יתקבלו ברצון, ויפתחו לנו שנה חדשה, ברוכה ומאושרת.

חלק ט'

לקחי הקורונה: האם מישהו חשב שהעלון הקטן ההוא שיצא ב'וישב' ה'תשע"ט יגיע לעלון 100? אני לא. במילים אחרות: זה הקטן – גדול יהיה!

סיפור מתח בהמשכים:

יעקל הקמצן הגוי (חלק ט').

תקציר: לאחר מאמצים מרובים הצליח רב העיר ה'תוספות יום טוב' לשכנע את הגביד שירד מנכסיו שיגלה את זהותו של הנדיב שתרם לו את הוצאות בית הכנסת האורחים לאחר שהתברר שכלל אינו היה עשיר. הוא גלה שהנדיב הנסתר אינו אלא יעקל, מי שהיה נקרא בפי תושבי העיר "יעקל הקמצן", ולאחר פטירתו נקרא "יעקל הקמצן הגוי". כששמע הרב כל זאת, נדהם מאד, שהרי מתברר שאין אותו קמצן גוי, אלא צדיק נסתר ירא ה' מרובים, שהסתר את צדקותו במעטה של רשעות וקמצנות... והוא הוא הנדבן והפורן הגדול ביותר, אשר החזיק תמיד בכל צרכי העיר בהסתרה מופלאה! ואם כן לא שני נגידים היו כאן כי אם אחד בלבד... ודוקא זה השני... למחרת קרא הרב עצרת רבתי, והודיע לכל אנשי העיר שהוא יערוך הספד גדול על אחד בשם "הרב הצדיק הנסתר הקדוש והטהור, הנקרא רבי יעקל גוי" כמובן היו הכל מסוקרנים מאד לדעת ולהבין: מה קורה כאן? כיצד נחהפך אותו קמצן רשע אכזרי פתאום לרב צדיק קדוש וטהור?! ספר הרב בפני אנשי הקהילה את כל האמת, והודיעם מי באמת היה מיטיבם הגדול. הוא הרים קולו בככי ובזעקה, על ש"נדוע עתה שזולזלו באדם גדול מאוד, ורדפנו את מיטיבנו הגדול, ועתה

שומה עלינו להתחרט בדבר בכל לב, ולבקש מחילה מן האדם הגדול". הלכו כל בני העיר יחדיו בהכנעה וברגשי חרטה עמוקים, לבקשת מחילה ברוב עם. באותו מעמד רצו לתקן את אשר בזו ובקשו להחליף עבורו מצבה חדשה במקום אותה מצבה שגרשם עליה שהיה "קמצן", אך הרב אמר, שיש להשאיר מילת "קמצן" במצבתו, כי הוא היה קמצן מהנאות עולם הזה והבלי, ולא השאיר בשביל עצמו כלום. את הכל פור נתן לאביונים. אולם על מילת "גוי" הרשומה במצבה הסתפק הרב אם נתן להשאיר כך מצבת איש יהודי, ואמר שהוא יחשוב מה לעשות. באותו לילה התגלה אל הרב ר' יעקל בעצמו, ובקש ממנו להשאיר את ה"גוי", כי נעשה מזה קורת רוח גדול בשמים, עד שנהנו בפמליא של מעלה בערמת הסתרתו הנפלאה את מעשיו, עד שכבר כינוהו כולם בשם "גוי". צוה הרב להוסיף תיבת "קדוש", וכך נשאר חרוט באותה מצבה לדורות עולם: "פה נטמן יעקב גוי קדוש!", וככה כתוב שם עד היום...

סוף!!!

אודות פרשת "פי תבוא":

1. יש לה 122 פסוקים.
2. מתחילה בפרק כ"ו פסוק א'.
3. מסתיימת בפרק כ"ט פסוק ח'.

הילולא דצדיקא:

פרצה מלחמת העולם השניה (ובתוכה השואה), בה נרצחו כמעט 7 מיליון יהודים הי"ד, י"ז אלול ה'תרצ"ט. הרב יהודה ליווא זצוק"ל – המהר"ל מפראג, י"ח אלול ה'שס"ט. הרב עבדאללה סומך זצוק"ל, י"ח אלול ה'תרמ"ט. הרב ברכיה ברוך שפירא זצוק"ל – זרע ברוך, י"ט אלול ה'תכ"ו. הרב חיים בנבנישתי זצוק"ל – כנסת הגדולה, י"ט אלול ה'תל"ג. הרב יוסף שלמה כהנמן זצוק"ל – הרב מפוניבז', י"ט אלול ה'תשכ"ט. המגשיח הרב אליהו לאפיאן זצוק"ל, כ' אלול ה'תשל"ל. הרב יהונתן אייבשיץ זצוק"ל – יערות דבש, כ"א אלול ה'תקכ"ד. הרב יעקב סגל זצוק"ל – המהר"ל, כ"ב אלול ה'קפ"ז. הרב אורי מסטרליסק זצוק"ל, כ"ג אלול ה'תקפ"ו. הרב יוסף באב"ד זצוק"ל – מנחת חינוך, כ"ג אלול ה'תרל"ד.

חידות על פרשת השבוע:

- אדם שאסור באכילת מעשר שני?
- במה בני ישראל התחייבו כשנכנסו לארץ?
- כלפי איזה הר הביטו הלויים כשאמרו את הברכות?
- מהשבטים שעמדו על הר עיבל?
- איך נקרא בית המקדש בפרשה?
- דבר שעושים למעשרות בערב פסח בשנה הרביעית לשמיטה.
- ידיו מעשרות.
- איך האות ז' קשורה למנוסת האויבים?
- חולי שגורם לאדם שתמיד יהיה צמא.
- הסל בו מניחים את הביכורים.
- במה הוציאנו ה' ממצרים?
- מה פרשת השבוע?
- למי נתן מעשר ראשון?
- ארור שנאמר על לשון הרע.
- עוף גדול המוזכר בפרשה.
- המלך של חשבון.
- כלפי איזה הר הביטו הלויים כשאמרו את הקללות?
- האדם שעושה אותו נאמר עליו ארור.
- שם נרדף ל-מיתה (רש").
- אחת מהקללות.
- איזה פרי מהעץ צריך לבחור לביכורים?
- מה גורם שהגויים יפחדו מעם ישראל?
- מה כתבו על האבנים שלקחו מהירדן?

על פי סדר א'-ב'

זמני השבת:			שבת פרשת "פי תבוא":			זמנים לפי ירושלים עיקר תוכב"א:		
הדלקת נרות	שקיעה	עלות השחר	נץ החמה	חצות היום והלילה	שקיעה	מוצאי שבת	צאת הכוכבים	רבנו תם
18:23	19:03	4:45	6:12:30	00/12:37	19:02	19:34	19:34	20:14

פרנס עלון 100:
החפץ בעילום שמו שליט"א לעילוי נשמת: ר' יעקב יחיאל מיכל ב"ר שלמה זצ"ל

העלון מוקדש:
לעילוי נשמת: מרים בת ז היא ז"ל. להצלחת התורה ומשפחתו.

אשמח לקבל הע/ארות, תיקונים, עצות ועוד. כדי להרשם כפרנס נא להתקשר ל-025870079. טעון גניזה. נא לא לקרוא בזמן שאינו ראוי. העלון מוקדש לעילוי נשמת: שלמה חיים בן אסתר ז"ל. עליה בת מרים ז"ל. הרב אליהו בן טוביה בקשי דורון זצוק"ל. לרפואת: מרים בת עליה. משה בן שרה. חיה בת מלכה. יפה בת רחל. הרב רפאל נביראל אליהו בן רחל חיה שליט"א. להצלחת משפחת למני. להצלחת הרב גוריאל חנוך בן הרב שלום ומשפחתו. לחלמה מהירה: יונתן דוד בן עליזה. לתועלת הציבור: כל טיפת מים שנופלת על העלון – מטשטשת את הכתב / הצבע.